

въ пруста сж се събрали хиляди врабчета и хвалять годеницата.

Нъкой подсвирква отъ вѣнъ. Баба Тонка поглежда презъ отворената врата на пруста и нетърпеливо виква:

— Хайде, бре. Хората тебе ли ще чакатъ?

— Ей ме!

Синътъ ѝ Никола е засмѣнъ. Нали сестра си ще годявал! Не, не затова.

— Мале, гостъ водя!

Старицата поглежда презъ рамото му и сърдито свива устни.

— Отъ кжде го намѣри този върколакъ, — едва чуто казва тя.

— Мълчи, мале, ще видишъ какъвъ човѣкъ е! Влизай, отче!

Върколакътъ е единъ едъръ, снаженъ свещеникъ, съ хубави сини очи, засмѣнъ като майско слънце, съ разрошена руса брада.

— Добъръ вечеръ, бабо. Да ти дава Господъ още хиляда момчета, та сѣ на гости да ме водятъ.

Той бутва Никола настрана и влиза направо въ стаята при гоститѣ. Баба Тонка върви следъ него озадачена.

— Добъръ вечеръ, лъвове балкански! Де е Раковски да ви види, че после да му е леко да умре! Какво ме гледате изподъ вежди.

Гоститѣ наистина го заничатъ недружелюбно. Върколакътъ не се смущава, изпъчва гърди, усмихва се широко и заявява:

— Азъ съмъ отецъ Матей. Чорбаджиитѣ ми викатъ Матей Миткалото, защото съмъ миткалъ насамъ-натамъ. Будали! И Христосъ е миткалъ отъ село на село, ама не му викатъ Исусъ Миткалото.